

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/191/2020
Identifikačné číslo spisu: 8111224778
Dátum vydania rozhodnutia: 31.01.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Brňák
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:8111224778.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu P. L., bývajúceho v P., Y. XX, zastúpeného JUDr. Michalom Feciľákom, advokátom so sídlom v Prešove, Jesenná 8, proti žalovaným 1/ D. R., bývajúcej v P., P. F. 9, 2/ W. U., bývajúcej v P., P. F. 9, 3/ MVDr. Y. F., bývajúcom v P., X. XXXX/XX, 4/ V. G., bývajúcej v P., P. F. 9, 5/ Mgr. X. M., bývajúcemu v P., P. F. 9, 6/ Mgr. K. M., bývajúcej v P., P. F. 9, zastúpeným spoločnosťou PALŠA A PARTNERI ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA spol. s r. o., so sídlom v Prešove, Masarykova 13, IČO: 36 492 086, o náhradu za obmedzovanie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 8C/209/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 27. júna 2019 sp. zn. 3Co/102/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaní 1/ až 6/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 3. septembra 2013 č. k. 8C/209/2011-261 zamietol žalobu ktorou žalobca žiadal zaviazať žalovaných 1/ až 6/ bližšie označené istiny s príslušenstvom. Ďalším výrokom zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania a vyslovil, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

1.1. S použitím ustanovení zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (Ďalej len „zákon o vlastníctve byto“), § 135c ods. 3, § 100 ods. 1 OZ a čl. 20 ods. 4 Ústavy SR prvostupňový súd uzavrel, že nárok žalobcu nie je dôvodný. Vykonaným dokazovaním mal za zistené, že žalobca v roku 2007 nadobudol pozemok aj s vecným bremenom, pričom jeho nárok (prípadne jeho právnych predchodcov) na primeranú jednorazovú náhradu za vecné bremeno mohol najneskôr vzniknúť od doby po účinnosti zákona o vlastníctve bytov, teda od 1. septembra 1993. Premlčacia doba v danom prípade uplynula dňa 1. septembra 1996 (podľa ustanovení o všeobecnej premlčacej dobe), pričom žaloba bola podaná na súde až dňa 7. októbra 2011, teda po jej uplynutí. Z tohto dôvodu súd prihliadol na námietku premlčania vznesenú žalovanými a nárok žalobcu zamietol. Taktiež ustálil, že nárok žalobcu nie je možné posúdiť podľa ustanovení o bezdôvodnom obohatení vzhľadom k existencii

právneho dôvodu, ktorý založil právo žalovaných na užívanie pozemku, pričom toto právo im vyplýva priamo zo zákona. Žalovaní majú na užívanie pozemku žalobcu právny dôvod, ktorým je vznik zákonného vecného bremena, a preto sa nejedná o nárok z titulu bezdôvodného obohatenia. Taktiež zamietol ako nedôvodnú žalobcom vznesenú námietku rozporu premlčania s dobrými mravmi v zmysle § 3 OZ.

1.2. Ďalším výrokom zamietol návrh žalobcu na prerušenie tohto konania až do právoplatného rozhodnutia o jeho dovolaniach, podaných v obdobných veciach, ktorými sa zaoberal Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolač í súd“). O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 151 ods. 3 OSP tak, že o nich rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolač í súd“) rozsudkom z 27. júna 2019 sp. zn. 3Co/102/2018 potvrdil prvostupňový rozsudok o zamietnutí žaloby vo veci samej a zruš il uznesenie prvostupňového súdu č. k. 8C/209/2011- 79 z 1. apríla 2015.

2.1. Uviedol, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolač í súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkázal (§ 387 ods. 2 CSP) .

2.2. Na zdôraznenie správnosti napadnutého prvostupňového rozsudku a k dôvodom odvolania žalobcu odvolač í súd uviedol, že posudzovaná finančná náhrada za vznik vecného bremena je nepochybne jednorázová, a teda nemá charakter opakovaného plnenia (renty). Bolo by nelogické, aby pri každej zmene vlastníctva mal nový majiteľ zaťaženého pozemku nový nárok na finančnú náhradu za už vzniknuté vecné bremeno. Tento nárok je teda len jeden. V prípade žalobcu ide o nárok na primeranú jednorázovú náhradu za vecné bremeno, ktoré podlieha premlčaniu. Žalobca pozemok aj s vecným bremenom nadobudol v roku 2007. Nárok žalobcu (jeho právnych predchodcov) na primeranú jednorázovú náhradu za vecné bremeno mohol vzniknúť najneskôr od doby po účinnosti zákona o vlastníctve bytov, teda od 1. septembra 1993. Premlčacia doba v danom prípade uplynula dňom 1. septembra 1996. Ak žaloba bola podaná na súde 7. septembra 2011, bola uplatnená až po uplynutí 3-ročnej premlčacej doby. Ďalej uviedol, že žalovaní 1/ až 6/ (ďalej spolu aj „žalovaní“) majú na užívanie pozemku žalobcu právny dôvod, ktorým je vznik zákonného vecného bremena, a preto sa nejedná o nárok žalobcu z titulu bezdôvodného obohatenia.

2.3. Základná právna otázka celého sporu spočívala v tom, či uplatnený nárok žalobcu je potrebné považovať ako nárok na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva k pozemku za konkrétne vymedzené obdobie (od 8. septembra 2009 do 7. septembra 2011), alebo ako nárok na jednorázovú náhradu za vecné bremeno, ktorá podlieha premlčaniu tak, ako to uzavrel súd prvého stupňa. Odvolač í súd v zhode s názorom súdu prvej inštancie mal za to, že na predmetnej parcele, na ktorej stojí dom v spoluvlastníctve žalovaných, vzniklo zo zákona vecné bremeno. Taktiež v zhode so záverom súdu prvej inštancie, že v danom prípade má žalobca nárok na náhradu za obmedzenie jeho vlastníckeho práva na tejto parcele, avšak ide o jednorázovú náhradu, na ktorú vznikol nárok už predchádzajúcemu vlastníkovi. Odvolač í súd záver o jednorázovej náhrade odôvodnil tým, že z charakteru vecného bremena v danom prípade vyplýva, že toto má charakter vyvlastnenia, a teda aj náhrada v takomto prípade má byť jednorázová. Taktiež mal za to, že ak ide o časovo neobmedzené vecné bremeno, má sa poskytnúť jednorázová náhrada.

2.4. Odvolač í súd poukázal na skutočnosť, že v danom prípade nedošlo k obmedzeniu vlastníckeho práva bez náhrady, tak ako to správne poukázal súd prvej inštancie s tým, že toto právo patrilo vlastníkovi zaťaženého pozemku v čase vzniku vecného bremena.

2.5. Ako vyplývalo z bodu 14 odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/16/2018 z 21. mája 2018 (predchádzajúce dovolacie rozhodnutie v danej veci, pozn.) v novom rozhodnutí súd rozhodne aj o trovách pôvodného konania ako aj dovolacieho konania. S poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 CSP odvolač í súd preto zruš il uznesenie prvostupňového súdu č. k. 8C/209/2011-379 z 1. apríla 2015 a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na nové rozhodnutie s tým, že jeho úlohou bude rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania v zmysle ustanovení Civilného sporového poriadku.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) na 26 stranách dovolanie, ktorého dôvodnosť odvodil z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP. Po rekapitulácii priebehu konania pred nižšími súdmi, v polemike, nesúhlase a kritike skutkových a právnych záverov nižších súdov v podstatnom namietal nesprávne právne posúdenie otázky „či uplatnený nárok žalobcu je potrebné považovať ako nárok na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva k pozemku za konkrétne vymedzené obdobie (od 8.9.2009 do 7.9.2011), alebo ako nárok na jednorazovú náhradu za vecné bremeno“. Predmetnú otázku zodpovedali nižšie súdy nesprávne tak, že žalobcom uplatnený nárok predstavuje právo na zaplatenie primeranej náhrady za vecné bremeno, ktorá náhrada je jednorazová. Na podporu svojich tvrdení poukázal na celý rad súdnych rozhodnutí (prvostupňových, odvolacích, dovolacích, ústavného súdu, či ESLP), v rámci ktorých dôraz kládol na nález ústavného súdu z 18. januára 2017 sp. zn. PL. ÚS 42/2015, v ktorom bola vyslovená nesúladosť jednorazovej náhrady za zákonné vecné bremeno zriadené podľa zákona o tepelnej energetike. V tejto súvislosti uviedol, že „neexistuje žiadny rozumný dôvod neaplikovať právne závery nálezu ...“.

3.1. Následne zhrnul svoju argumentáciu do dvoch dovolacích otázok:

(i) „[č]i vlastník pozemku, na ktorom viazne zákonné vecné bremeno v zmysle zákona č. 182/1993 Z.z., má s poukazom na nález Ústavného súdu SR sp.zn. PL. ÚS 42/2015 z 12.10.2016 a uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 35/2015 z 18.01.2017, nárok na primeranú náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva vo forme pravidelných (opakovaných) platieb primeranej náhrady počas trvania núteného obmedzenia vo výške ročného úžitku, ktorý sa viaže k tej časti nehnuteľnosti, v ktorej sa vlastníctvo obmedzuje“.

(ii) „[č]i existuje nejaké ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré by bránilo považovať náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva zákonným vecným bremenom podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. vo forme opakujúceho sa plnenia“

3.2. Takto položené otázky (bod 3.1.) žalobca podriadil pod dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP. V súvislosti s dovolaním podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP žalobca poukázal na rozdielnu dovolaciu prax, vychádzajúcu z koncepcie jednorazového plnenia (7Cdo/26/2014, 3Cdo/49/2014) a opakujúceho plnenia (6Cdo/230/2013, 2Cdo/438/2013, PL. ÚS 42/2015).

3.3. Žalobca navrhol postúpiť vec na rozhodnutie veľkému senátu občianskoprávného kolégia najvyššieho súdu.

3.4. V neposlednom rade žalobca navrhol, aby dovolací súd zrušil obe rozhodnutia nižších súdov a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaní vo svojom vyjadrení navrhli dovolanie odmietnuť resp. zamietnuť. Poukázali na to, že danú právnu otázku, na ktorej spočíva napadnuté rozhodnutie, riešil dovolací súd už v judikáte č. 73/2016 (3Cdo/49/2014), ako aj v ďalších rozhodnutiach nielen všeobecných súdov, ale tiež ústavného súdu a ESLP (ktorý 2. júla 2019 sťažnosť žalobcu proti Slovenskej republike odmietol). V neposlednom rade poukázali na to, že nevidia dôvod na postúpenie veci veľkému senátu.

4.1. Žalobca k vyjadreniu žalovaných uviedol, že tvrdenia žalovaných sú irelevantné. V iných súdnych konaniach nebola posudzovaná otázka rozporu s dobrými mravmi. V ostatnom zotrval na svojej doterajšej argumentácii.

5. Žalobca podaním z 3. júla 2020 navrhol prerušiť dovolacie konanie z dôvodu, že Okresný súd Bratislava II predložil ústavnému súdu návrh na vyslovenie nesúladu § 23 ods. 5 zákona o vlastníctve bytov s ústavou, ktoré konanie je vedené pod sp. zn. Rvp 1244/2020.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal včas dovolateľ zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 CSP, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu treba odmietnuť.

7. Najvyšší súd opakovane uviedol (napr. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/209/2015, 3Cdo/308/2016, 5Cdo/255/2014), že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené

všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

8. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. V danom prípade je v dovolaní uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 421 CSP.

8.1. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

8.2. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a tiež označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku viazanosti odvolacieho súdu dovolacím dôvodom neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

9. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad ustanovení Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

11. Žalobca vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP, pričom oba dovolacie dôvody podriaďuje pod rozsah právnych otázok uvedených v bode 3, 3.1.(i) a (ii), t. j. či náhrada za vecné bremeno, ktoré vzniklo v zmysle § 23 ods. 5 zákona o vlastníctve bytov, má mať podobu jednorazového alebo opakujúceho sa plnenia a k otázke premlčania tejto náhrady. Už na tomto mieste považuje dovolací súd za dôležité uviesť, že relevantný obsah žalobcom nastolených otázok v tomto konaní bol už opakovane posudzovaný (riešený), a to nielen v rámci dovolacieho konania (3Cdo/49/2014 - R 73/2016, 7Cdo/26/2014, 5Cdo/7/2018, 6Cdo/24/2018, 8Cdo/30/2018), ale tiež v rozhodnutiach ústavného súdu (IV. ÚS 227/2012, I. ÚS 474/2013, I. ÚS 1/2012, II. ÚS 506/2011), ba dokonca v ostatnom čase v takmer totožných skutkových a právnych súvislostiach vo veciach ústavných sťažností samotného žalobcu (napr. III. ÚS 1/2020, IV. ÚS 539/2020 a III. ÚS 276/2021).

11.1. Nosné právne závery uvedené v odôvodnení napadnutého odvolacieho rozhodnutia (body 2.2. až 2.4.), ktoré viedli odvolací súd k rovnakým právnym záverom, aké vyslovil prvostupňový súd, že v danej veci ide o finančnú náhradu za vznik vecného bremena, ktoré je jednorazovou náhradou, a že nárok vo forme náhrady peňažného plnenia za užívanie nehnuteľnosti je nepochybne právom majetkovej

povahy, ktoré podlieha premlčaniu v trojročnej premlčacej dobe, sú podľa názoru dovolacieho súdu de lege lata správne a zodpovedajú jednak súčasnej súdoaplikačnej praxi (bod 11 in fine), ako aj právne korektnej interpretácii na vec sa vzťahujúcich relevantných zákonných ustanovení (najmä § 23 ods. 5 zákona o vlastníctve bytov). Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje predovšetkým na zjednocujúci záver najvyššieho súdu uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 8/2016 ako rozhodnutie pod č. 73, v ktorom sa uvádza: „Právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov vzniklo ex lege jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona (1. septembra 1993). Z predmetného ustanovenia nevyplýva ďalšiemu vlastníkovi zaťaženého pozemku právo na náhradu za pretrvávajúce obmedzenie jeho vlastníckych práv" (rozsudok najvyššieho súdu č. k. 3Cdo/49/2014 zo 14. apríla 2016).

11.2. Dovolací súd vo vzťahu k množstvu súdnych rozhodnutí uvádzaných žalobcom v podanom dovolaní predostiera - bez potreby ich bližšej konkretizácie a v zhode s ustálenou súdoaplikačnou praxou (bod 11 in fine) - že právne názory v nich vyjadrené nie je možné aplikovať na vec preskúmanú v tomto konaní už len z toho dôvodu, že v ich prípade nejde o skutkovo a právne totožné veci a mnohé citácie z týchto rozhodnutí sú iba vytrhnuté z kontextu celého rozhodnutia.

11.3. Na správnych právnych záveroch odvolacieho súdu nič nemení ani zásadná dovolacia argumentácia žalobcu poukazujúca na nález ústavného súdu č. k. PL. ÚS 42/2015 z 12. októbra 2016 (bod 3 a 3.1.), v ktorého výroku (bod 1 výroku) sa uvádza, že «Ustanovenia § 10 ods. 5 druhá, tretia a štvrtá veta, § 10 ods. 9, § 10 ods. 10 prvá a tretia veta a § 10 ods. 12 prvá, druhá a štvrtá veta zákona č. 657/2004. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov rozsahu, v akom sa v týchto ustanoveniach používa slovo „jednorazová“ v slovnom spojení „primeraná jednorazová náhrada“ nie sú v súlade s čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd». Nemožno totiž bez ďalšieho stotožňovať právnu úpravu obsiahnutú v zákone č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o tepelnej energetike“), ktorý upravoval primeranú jednorazovú náhradu za zriadenie vecného bremena a náhradu za vecné bremeno upravené v § 23 ods. 5 zákona o vlastníctve bytov, keďže upravuje rozličné právne situácie, ktoré vyjadrujú rôznu formu i mieru obmedzenia v užívaní nehnuteľností. Kým pri obmedzení vlastníckeho práva podľa zákona o tepelnej energetike sa poskytuje náhrada za výmeru, v ktorej je vlastník obmedzený pri užívaní nehnuteľnosti v dôsledku uplatnenia zákonného vecného bremena držiteľom povolenia, a to pri výkone práv a povinností podľa § 10 ods. 1 zákona o tepelnej energetike, ktorých rozsah a frekvenciu nemožno vopred určiť, pri právnej úprave zákona o vlastníctve bytov vzniká k pozemku právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ak vlastník domu nie je vlastníkom pozemku, teda rozsah vecného bremena je určiteľný už pri jeho vzniku, t. j. od nadobudnutia účinnosti zákona 1. septembra 1993 (III. ÚS 276/2021).

12. Senát 7C konajúci v danej veci, sa stotožňuje so závermi vyjadrenými v judikáte R 73/2016 (3Cdo/49/2014) a v jeho ďalších rozhodnutiach (5Cdo/7/2018, 8Cdo/30/2018), ktoré právne závery akceptoval aj ústavný súd (III. ÚS 276/2021, III. ÚS 1/2020, IV. ÚS 539/2020), preto vec nepostúpil veľkému senátu v zmysle § 48 ods. 1 CSP (bod 3.3).

13. K návrhu žalobcu na prerušenie konania o predmetnej ústavnej sťažnosti do skončenia konania vedeného na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 1244/2020 (bod 5) najvyšší súd uvádza, že výrok ústavného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Rvp 1244/2020, či už o súlade alebo o nesúlade § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. s čl. 20 ods. 4 a čl. 13 ods. 4 v spojení s čl. 7 ods. 5 ústavy by nemal vplyv na napadnuté rozhodnutie nižších súdov, ktorých úlohou v súlade so žalobným petítom nebolo rozhodnúť o existencii, resp. neexistencii vecného bremena, ale ich úlohou bolo rozhodnúť, či žalobcovi prináleží alebo neprináleží ním požadovaná finančná náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva a či je táto náhrada jednorazová alebo má charakter opakujúceho sa plnenia a či je alebo nie je premlčaná. Najvyšší súd preto nezistil ani dôvod na prerušenie konania o dovolaní žalobcu.

14. Najvyšší súd vzhľadom na vyššie uvedené procesne uzatvára, že pokiaľ žalobca tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu v preskúmanej veci záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, resp. je rozhodovaná rozdielne, robí tak

neopodstatnene. Dovolanie v posudzovanej veci preto smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, v dôsledku čoho najvyšší súd dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

15. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

16. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.